

Ленъ да ми берить, каменъ да жнеть. *М.* 79. Къде трева ми брало, Тука моме заснало. *ib.* 422. „Бре не бери ти бобо-то! (викать пидаръ);— „Бре що бикашъ ти викачу!“ (отго'ори берачъ). *М.* 666. Влѣлъ като въ не брано лозе. Сир. не пестя; нищо не жили *Ч.* 134. Кой-то посѣлятъ—ще жъне; кой-то посадилъ—ще бере. *ib.* 175. Куќата мете, катотъ не мете, На среде куќа буните бере. *В.* 327. Другаритѣ ми си веселиха биращъ (*ср. берешкома*) овошки в цвѣти. *Х II*, 23. Видѣхъ бѣли хора като мене, които бириха пиперь. *ib.* 54. Нашиятъ Травненски говѣдаринъ, кой-то е билъ длъженъ да си купи жѣна не по твърде евтина цѣна, е намѣрилъ (*въ Влашко*) свѣсѣлъ небрано лозе. *З.* 276. Свѣтъ се бере, чешма гледе,—, вода лѣе. *М.* 186. Тамо сѣ бере соберотъ, Момите оро играятъ, Старците вино си пѣатъ, Ергени облокъ си чинатъ. *ib.* 301. 2) арендую: Бере са, момо, бегликъ-отъ На врахъ на Стара планина, И асъ ща, мамо, да пѣа, Викликъ кихая да стана. *М.* 129. 3) вмѣщаю: Зема дете Аравска-та глава, Въ торба да туре, торба не ъ бере, Фърли глава в' еденъ панатоненъ *М.* 173. Бачвата, която брала сто ведра вино, истекла до канка. *З.* 364. 3) безл. забираеть (*о боли, ранѣ*): Ваянѣ за ранъ, кога захване да бере (*ср. подъ сл. рана Ч.* 114). Употребляясь съ постоянными объектами, этот глаголъ получаетъ значеніе вспомогательнаго: — душъ: умираю: И азъ го заварихъ вече че берѣше душъ (*Я нашелъ его при послѣднемъ издыханіи*), *Р.* 58. Тя бере вече душа (*Она уже умираетъ*). *Л. Д.* 1875 р. 139. Влазя въ кашата си, а дѣдо Вожилъ бере душа. *З.* 115. Мѣсиды цѣлы шесть тамъ стояхъ. Тѣло ми бѣше изнемошѣло, Чѣкахъ си смъртъ, душъ берѣхъ, Животъ чювство бѣ с' изгубило! *Гл.* 98. Оти дойде Мирче помалечекъ, Душа берить и ке да си умреть. *М.* 181. (*Еденъ ми ерикъ*) Пушка си държитьъ, на нишанъ мерить, Удри Румена по бѣло гърло: Падна Румена на църна земя—, душа ми берить. *ib.* 490. Като (*болникъ-тъ*) си усмихне, или намръжди и начне да поима съсъ хръканіе (да бере душъ), турять въ дѣсна-тъ му ракъ восчепъ свѣщъ западенъ. *Ч.* 41. Видѣхъ че то бѣше една голѣма дърта коза, прострѣна на земьтъ и беренѣ душъ отъ старостъ. *РС.* 100. 2)—грижа, касаветь, гайле, дердове — забочусъ: „Лю ми е мило наймило, Мъшкото дете малѣкко“—Юда п'вели говори: „Стойно ле, Стойно невесто! За него грижа ми (мѣ) беринъ“, *В. З.* Дивойко море дивойко! От' не ми си не сестра не братъчедка, За това дердовите берамъ, За това лдовите имамъ. *ib.* 110. То'а гайле нѣтъ да го не берить; Тук' прати му една бѣла книга. *М.* 191. Не бери кахаръ, касаветь. *М.* 20. 3)—кахъръ, огорчаюсь: Хайде лѣдо, лѣдо младо, Ты зато кахаръ ми берешъ, Азъ ке стаца морска риба, Та ке плива, ке